

L'HORA NOVA

La ciutat i el camp

Els obrers de la ciutat, víctimes tot-hora de les lluites contra de la burgesia: atur, vagues i boicots, passaven la major part del temps gana i misèria, amb els seus jornals irrisoris. En el moment que el militarisme farsant es llençà al carrer per aixafar les poques llibertats que gaudíem, trobà la muralla de ferro dels pits inflamats clamant justícia els treballadors de la ciutat. Han passat cinc mesos de lluita; cinc mesos que han posat a prova els temperaments de tot obrer, i quan encara no s'albira la lluminositat de la victòria, ja la ciutat, víctima propiciatòria de les inclemències desordenades de tot intent de millorament social, paga les conseqüències amb l'escassetat d'aliments.

El Govern de la Generalitat, oportunament decretà l'augment de jornals en un quinze per cent, el rebaix de lloguer; però, què en farem d'aquests augments si les subsistències també han estat augmentades i no precisament en proporció igual.

Quins seran els responsables d'aquestes pugues indegudes i que no tenen altra utilitat que amuntegar l'or a les butxaques dels negociants, eterns explotadors de la classe treballadora?

No és pas la solució, la de deixar lliures els mercats de Catalunya, ja que aquesta mesura sols servirà per a despullar moltes ciutats per a proveir-ne una altra, i quins preus hauran de pagar els ciutadans de Barcelona per a poder adquirir els productes extrets de les comarques? La cursa desenfiada de preus que a hores d'ara fa la seva via d'entorpirament, qui la deturarà?

Treballadors de la ciutat, no hem de permetre que treballant ens manqui l'aliment indispensable; no podem mostrar-nos indiferents davant aquesta lluita que va de ple a frenar l'empenta de millorament social que han emprès les organitzacions proletàries, i si havem lluitat, si estem lluitant encara, vessant sang de la nostra sang per evitar la intrmissió del feix, tornarem a donar-la amb goig defensant el veritable esperit revolucionari. La controlació dels productes alimentosos

NO OBLIDEM QUE HEM DE GUANYAR LA GUERRA

Són molts els qui tenen conceptes del tot equivocats de l'actual situació que la guerra crea a la reraguarda. Això és un fet evident que per abolir-lo cal l'acció eficaç i constant de les multituds antifeixistes que comprenen el perill que comporta el camí que seguim i que saben donar solució als problemes que es presenten en la marxa sobre el mateix.

Cada dia, veus autoritzades de les organitzacions sindicals i polítiques que a les terres d'Ibèria actuen per deslliurar-nos del feixisme, propaguen arreu la necessitat d'admetre els destins que imposa la realitat crua del moment. Aquests precés, als sis mesos de brega, i quan per les ferides de molts éssers humans — germans nostres — hi ha rajat sang calenta, no haurien de fer-se ja. Sembla mentida que encara avui s'aixequi, per imperar i surar més que ningú, el caprici, l'apetència personal i el partidisme. Pot admetre's això en èpoques normals i per aquells partits o per aquelles centrals sindicals que no es sentin representades ni interpretades pels governs constituïts; però quan hi ha un anhel comú, que precisa assolir amb tota rapidesa, es vergonyós i intolerable que la política de traveta prengui peu i que es revifin i s'eixamplin lluites internes de partit.

Pensem poc en la guerra i ens entretenim massa en qüestions que resulten inútils perquè a cap lloc pràctic i positiu condueixen. Per exemple; la rivalitat d'ordre sindical que s'observa en el si de nombroses poblacions de Catalunya, no reporta cap benefici per la Causa que ve defensant-se amb les armes a la mà. I no obstant, hom veu com enormes contingents de les comarques catalanes es llencen a l'obra que origina la rivalitat de la sindicació, obra que els absorbeix del tot i els fa oblidar aquella altra d'ajut atent i seguit, que és la que els correspon.

Deixem a part l'ansia de comandament, el desig de copsar el més copios nombre de treballadors, i lliurem-nos a l'obra única que ací hem de realitzar urgentment i que consisteix a endegar la reraguarda. Deia encertadament ahir el comentarista d'un diari català, en referir que Alemanya no hauria aguantat tan temps el conflicte europeu encetat l'any catorze, si no hagués comptat amb una industrialització ferma a la reraguarda, que a la nostra això ens cal, tot organitzant i posant ordre en els llocs productius per arribar a ésser un poble model que es sap solucionar els conflictes més vius en les hores més greus.

Així facilitarem el triomf, com no ho faríem d'altra manera; com no ho faríem perdent el temps amb crides a l'amic per tal de que ingressi a una altra central sindical; com no ho faríem sobretot indicant hi avantatges i viures més plàcids. Ara és l'hora del treball continuat i costós; ara és l'hora de salvar obstacles i de vèncer dificultats. Si tots treballem, amb decisió i units, l'esclafament del feixisme, serà una cosa ràpida, més ràpida del que podem pensar. Aleshores, hom podria discutir amb tranquil·litat les actuacions de partit per al futur, els programes de govern, els errors, els desigs malèvois, les apetències d'ordre sindical.

J. C. R.

a més d'ésser necessària és indispensable si no volem que el desordre es fiqui a la nostra terra.

Qui es beneficia de la guerra? Companys camperols, podríeu respondre. S'han donat un sens fi de conferències, a més s'han fet encara escrits cridant a la veritable obra revolucionària als companys pagesos. Però, el seu esperit materialista no

els descobreix res més que la fam insaciable de fer diners, diners.....

Penseu, companys, amb els mils de treballadors que lluiten al front, defensant els interessos de tots, principalment els vostres, perquè si anéssim a desxifrar la síntesi del moviment que ara vivim, hi

(Passa a la pàg. 4)